

zširja
erca",
odoče
snega

mlade-
vrlih
rava ž
ričano
naša
ila, to
vno v
e po-
kmalu
tvoje

KOV-

da na
n naj
oči se

i smo
rugim
ani iz
uhov-
tyo se
la bi
e ali

tvam,
e od-
tar je
kakor
amen
ravek
i be-
kona
vek."

vnost
n po-
tačen
časih
rvaš-
ravek
na to

ako
grafu.
kako

avek,
kaka
ezek),
ali ki
občiti
pod
e po-

pravljja. Uradni popravki se morajo vedno brezplačno sprejeti, popravki od zasebnih oseb le tedaj, če niso daljši, kakor dvojna mera članka, ki se popravlja. V nasprotnem slučaju se morajo za to, kar presege navedeno mero, plačati običajne pristojbine ponatisa. Zahteva glede sprejema popravka se mora na željo potrditi. —

Tako se glasi ta famozni paragraf.

Naše mnenje o njem je sledeče: Stem paragrafom ravno, tako, kakor s svetim pismom! Na obadva deluje se lahko tudi največji — **lopov!** Saj je znano, da je vzel s seboj svoj čas vrag lačnega Kristusa in tempelj. Sveto pismo piše o tem te le pomenljive besede: „Tedaj ga (namreč Kristusa) vzame hudič in ga postavi na vrh templja in mu reče: Ako si sin božji, spusti se doli **zakaj pisano je:** Svojim angeljem je zavoljo tebe zapovedal, da na rokah te bodo nosili, da kje s svojo nogo ne stopiš ob kamen. Jezus pa mu je rekel: Zopet je pisano; Ne izkušaj gospoda svojega Boga!“

Peklenski duh se je toraj skliceval v pričo Jezusa na sveto pismo, sedajni klerikalni — hudiči pa se sklicuje v pričo javnosti in postave na paragraf 19 tiskovnega zakona!!!

„Zakaj pisano je:“ je rekel hudič v svetem evangelju, njegovi zvesti sedajni učenci pa povdarjajo: Sklicevanje se na paragraf 19 tiskovnega zakona“

In kakor je že znamenje za paragraf namreč: § 19 tisk. zak. gor ali dol, vedno bode dal zaščito tudi največjemu — potepuhu, zakaj po njem se lahko zavije v nasprotstvo celò vsaka taka resnica, ki je jasna, kakor beli dan!

Ako piše n. pr. „Štajerc“, zgolj resnico o kakem njegovu, da je bil pijan, da je ljudstvo farbal, da je zapeljeval mladino, da mu je bila šesta Božja zavoljo deveta briga, takoj sme po besedah gori navedenega paragrafa poslati tak svinjar popravek in povdarjati: „ni res da bi bil pijan, ni res, da bi bil ljudstvo farbal, mladino zapeljeval, ni res, da bi mi bila šesta Božja zapoved deveta briga, res pa je, da sem bil trezen, res, da sem bil vsikdar odkritosrčen prijatelj ljudstva, res, da sem vodil mladino le na prava pota, res, da nisem nigdar prešestoval. In tisti, ki razmer ne poznajo, čitajo tak popravek, majajo glavami in rečejo: Glej, „Štajerc“ je lažnjivec in brekovelec, ki je pisal o tem angeljsko čistemu gospodu take laži. In vendar ni lagal „Štajerc“, ni lagal njegov dopisnik, pač pa je lagal v pričo javnosti in pod zaščitjem postave tak lopov sklicevaje na § 19. tiskovnega zakona. To danes tukaj ravno pribijemo, da bodejo vedeli naši bralci presoditi, ali te vrednosti so popravki, katere je moral po postavi do sedaj priobčiti naš list in katere bode moral ponatisniti še v prihodnjich.

Kdor je poštenjak in se mu je od kakega naravnega lista povzročila nevedoma kaka krivica — nevedoma se od naprednjaške strani to nigdar ne godi — ta si bode vedel na kak drug način pomagati, da dokaže svojo nedolžnost, sklicevanje na 19. tiskovnega zakona pa bode pripustil mirne

duše vsem tistim, ki časte tako hudiča, da hočejo po njegovem vzgledu dokazati čistost svojih namenov!

Dopisi.

Cirkovce. Dne 2. novembra t. l. smo imeli pri nas občinske volitve. Trajale so od 9 ure predpoldan do 8 ure zvečer. Tako dolgo trajajočih volitev še pri nas v Cirkovcih ne pomnimo. Povzročil pa je te tako dolgo trajajoče volitve naš kaplan Melhijor Zorko s svojo strastno agitacijo. Cela dva dni se je kaplan vozil okoli volilcev, končno še je sklical shod v farovž. Toda vse kaplanovo prizadevanje bilo je popolnoma zastoj. Kaplanova stranka je klaverno podlegla. Ker toraj ni bilo zmage, pisaril je kaplan noč in dan in zares je iztuhtal in skoval tako težko pritožbo, da ste jo morale nesti dve osebi k pristojni oblasti. Kot kandidate imel je kaplan napisane take možakarje, da je bilo zares čudno, kako, da je le zamogel kaplan upati, da bi njim dal kedo svoj glas. Melhijor Zorko, ti bi kot dušni pastir moral pustiti volitve in agitacijo za nje pri miru, ker te občina čisto nič ne briga. Mnogo bolje bi bilo, ako bi pometel pred svojim pragom, tako, da ne bi imeli ljudje toliko o tebi govoriti. Svetujemo ti še enkrat, da pustiš nas kmete in naše občinske volitve popolnoma pri miru, drugače bomo pogledali malo bolj globoko v tvojo preteklost, no, in saj veš, kaj potem pride vse na beli dan! Celo še s tistim bomo ustregli, kako veliki ljubitelj pomarčan si ti in kako se zanimaš za tiste, ki to izvrstno sadje prodajajo, posebno, če so ženskega spola. Naprednjaki.

Od sv. Lenarta v Slov. gor. Narodnjaki za hrbtom. Med seboj in pri glažeku so si ti gospodje „Svoji k svojim“, a kadar pa pridejo v drugo tovaršijo grize lahko eden drugega. Slučaj, ki ga nava-jamo, je popolnoma posnet iz življenja lenarških narodnjaških velikašev. Evo imena! Dr. Tiplič in ruperški župnik Pajtler. Stvar je sledeča. Župnik in znani ljubljanski živinozdravnik Hinterleder sta v narodni gostilni pri Poliču do polnoči popivala in potem sta šla ob enih v stanovanje živinozdravnikovo, ki je imel doma svojo hišno, katera je bila ravno pred tednom porodila. Hišna je morala vstati in obema pijanima gospodoma — „streči“. To je povedal doktor Tiplič o svojem zvestem prijatelju župniku šentruperškem. Da bomo vrlega doktorja Tipliča še bolj natanko spoznali, hočemo si ogledati tudi male njegove prisluzke. Ta veliki slovan šentlenarčkega trga išče svoj prisluzek na različen način. Povemo mu le eno. Kaplanu Paniču od Sv. Ane na Krembergu, ki je sicer vesel v družbi, a včasih komu, ki mu ni po volji par toplih za uho pove, je imenovani doktor sledeče svetoval: Kadar v šoli kakega ali v krčmi kakega fanta premlatiš, potem pa le pošteno, da jaz potem več zaslužim. — Kaj ne, zares malo čuden nasvet? Čuden pa tembolj, ako pomislimo, kako ta doktor pohajkuje od enega farovža do drugega in žre in žre in žre! Toda naj mu bode, mi mu to privoščimo, kakor njegov prisluzek,

Sv. Martin pod Vurbergom. Dragi „Štajerc“! Tudi mi te zopet prosimo, da priobčiš od nas poročilo, kako se nam godi, zakaj tudi mi trpimo prav mnogo vsled brezobzirnosti našega dušnega pastirja, našega Lipeka Viher. — Župnik, mi te javno vprašamo, kako dolgo še nas hočeš voditi za nos? Ali se ne bodeš kmalu od nas odstranil, od nas, ki smo ti že davno trn v peti? — Kakor povsod želela si je naša fara dobiti tudi kaplana. Naš obče spoštovani cerkveni ključar je toraj v imenu faranov prosil v navzočnosti č. g. dekana za kaplana. To pa je župnika tako razkačilo, da je ves besen skočil ključarju v prsa. Zakaj le neki? Ali se župnik boji kaplana? In vendar je neovržena resnica, da mora biti več faranov pri nas delj časa brez maše, ako nočejo iti v sosodne cerkve. Vsi ne morajo na enkrat zapustiti doma, toraj ne morajo vsi k eni službi božji, mnogo pa je takih, ki sploh nočejo več v cerkev, iz golj mržnje napram župniku, katero mržnjo pa je povzročil župnik se svojo nestrpnostjo sam. Prišlo že je tako daleč, da že grozi veliko župljanov odstopiti od vere, samo za župnika voljo in to se bo tudi prej ali slej zgodilo, ako se ta župnik ne odstrani. Proč z takim duhovnikom, kateri seje zgolj sovraštvo med svoje farane, proč s takim župnikom pred katerega faran ne sme, dokler mu tega ne privoli farška kuharica, proč s takim naslednikom Kristusovih učencev, ki ima v enem tednu opraviti po tri cele dneve, pri sodniji, spričujoč za svojo kuharico! — Okoli naše cerkve ne sme in ne more noben faran, ker je to župnik prepovedal in ker je pot zgradil, a ravno po tem mestu smejo se pasti župnikove krave in telice in to na nekdanjem pokopališču, po grobeh nekdanjih poštenih naših pradedov, pobožnih faranov fare Sv. Martina! Župnik, mi te vprašamo, čemu pa si potem dal olepšati na pokopališču kapelice na naše stroške, morda li za farške krave in telice? Sploh pa nam povej, ali morda misliš, da so sezidali naši pradedi tako prostrano župnišče le za tebe in za tvojo kuharico? Poprej smo imeli pri Sv. Martinu župnika, kaplana in še povrh nekega gospoda v pokoj, sedaj pa ti ne trpiš ne jednega in vedno praviš, da ni prostora za kaplana. Kaj, ali potrebujeta se svojo kuharico vseh šest izb? O, ne, za prostora voljo se ne braniš kaplana, paš pa za nekaj družega voljo! Od Broda denarji in sicer 120 gl. na leto, namenjeni so za kaplana. Aba, najbrž pa je to vzrok, najbrž pa ti diši ta postranski dohodek tako, da se braniš na vse kriplje kaplana!? Nadalje župnik, povej nam, kedaj pa bodeš popravil tisto krivico, ki si jo povzročil svojim nekaterim poštenim faranom, katere si podolžil, po krivici, da so ti vlomili v cerkveno kaso in ti pokrali iz nje denar? Kedaj boš dal zadoščenje tistim, katere si zopet po nedolžnem žalil, dolžeč jih, da so ti pokradli meso in slanino?

Večina župlanov Sv. Martina pod Vurbergom
Iz Pragerskega. Tukaj se je pretečeni teden
čela krajna zadružna šola, v kateri se bode pouč
valo tudi v nemškem jeziku in sicer bode pouč
jezik nemški. Da bode ta šola prospevala ni dvomi
kajti že sedaj ob začetku se zglasuje deca iz ce
okolice. Tu se je pokazalo, kako splošne so že
ljudstva, da bi se naučila kmetska mladina tudi ne
škega jezika. Kmetско ljudstvo v svoji gospod
stveni stiski ni zmožno, da bi priskrbelo vsakega
svojemu otroku zdatno doto ali erbijjo, večinoma
to, kar se otrok o mladosti nauči tudi že vse,
mu zamorejo zapustiti njegovi stariši. Seveda,
našim klerikalcem ta šola prav nič ne ugaja, vsi
po koneu. Po svoji stari navadi slepijo ljudstvo
mu lažejo, češ, da ta šola ni prava, ni državna in
Ti hinavci hočejo, da bi Slovenec ostal vedno za
da bi ga potem ti osrečevalci ljudstva ložje do skr
nosti izkoriščali. Ti nesramni farizeji računajo na
reč s tem, da Slovenec, ki se ni naučil ničesar dr
zega, kakor samo svoje materinščine, tudi druge
ne bode čital, kakor le njihove duševne proizvode
kakor klaverna njihova poročila, priobčena v njih
vih farških cunjah kakor je „Gospodar“, „Naš Dom
itd. Sevè, da si prizadeva na vso moč „Slovenec
Gospodar“, da bi oblatil to šolo, toda to mu
bode čisto nič koristilo, zakaj, hvala Bogu ljudstvo
je spoznalo korist te šole že samo dodobra. Šola
društvo na Pragerskem bi ne bilo moglo bolje

čela krajna zadružna šola, v kateri se bode poučevalo tudi v nemškem jeziku in sicer bode poučevalo v nemškem jeziku. Da bode ta šola prospevala ni dyom kajti že sedaj ob začetku se zglasuje deca iz okolice. Tu se je pokazalo, kako splošne so želje ljudstva, da bi se naučila kmetska mladina tudi nemškega jezika. Kmetsko ljudstvo v svoji gospodarski stveni stiski ni zmožno, da bi priskrbelo vsakega svojemu otroku zdatno doto ali erbij, večinoma pa to, kar se otrok o mladosti nauči tudi že vse, kar mu zamorejo zapustiti njegovi stariši. Seveda, našim klerikalcem ta šola prav nič ne ugaja, vsi pa po koneu. Po svoji stari navadi slepijo ljudstvo in mu lažejo, češ, da ta šola ni prava, ni državna in Ti hinavci hočejo, da bi Slovenec ostal vedno zaostal, da bi ga potem ti osrečevalci ljudstva lažje do skrajnosti izkoriščali. Ti nesramni farizeji računajo na to, da reč s tem, da Slovenec, ki se ni naučil ničesar drugega, kakor samo svoje materinščine, tudi druge ne bode čital, kakor le njihove duševne proizvode, kakor klaverna njihova poročila, priobčena v njihovi vih farških cunjah kakor je „Gospodar“, „Naš Dom“ itd. Sevè, da si prizadeva na vso moč „Slovenski Gospodar“, da bi oblatil to šolo, toda to mu ne bode čisto nič koristilo, zakaj, hvala Bogu ljudstvo je spoznalo korist te šole že samo dodobra. Šola društvo na Pragerskem bi ne bilo moglo bolje

kakor jo je zadelo s tem, da je nastavilo, go-
da Jakoba Budna, nekdanjega nadučitelja na
Črešnjevcu. — Preteklo je že 30 let, od kar je bil
blagi gospod nadučitelj na Črešnjevcu in še danes
ga vse spominja z veseljem. Zakaj ta gospod je
čeval svoje učence z ljubeznijo in z najboljšim
pohom med drugim že tedaj v nemščini in pa z
ko požrtovalnostje v sadjereji. Veliko število učen-
tega vrlega gospoda je nastavljenih v železniških
bah na Pragerskem, v Mariboru itd. in vsi ti se
minjajo kaj radi in veselih src svojega učenika,
poda Budna in to tem bolj, ker sedaj vsi sprevi-
koliki dobrotnik jim je bil ta gospod prav
no s tem, da jih je podučeval svoj čas v nem-
kljud jeziku. Stariši, tirjate tudi po drugod, da se
učila Vaša deca družega deželnega jezika, ker
le tisti, ki si morajo težko služiti svoj kruh,
vidijo koliki pripomoček jim je v boju za njihov
daj nek znanje družega deželnega jezika. Učitelji v
em okraju, naj pa si vzamejo za vzgled blagega
poda Budna posebno tisti, ki so na deželi in
eri mislijo, da bodeje se svojim političnim huj-
njem bolj koristili ljudstvu, kakor pa z resnim
ukom. Toraj še enkrat izrekamo našemu vrlemu
elju Budnatu našo najsrčnejšo zahvalo za njegov
d, ob enem pa tudi prošnjo, naj bi on poduče-
eval še našo mladino z istim navdušenjem,
or je podučeval nekdanj nas. Hvaležni smo mu že
lovelj vsi, a hvaležen mu bode tudi naš bodoč rod.
se pa tiče obrekovanja po znanih farških cu-
h, naj nikakor ne zabranjuje tega našega vrlega
m. poda v njegovem delovanju, ker, kdor je pameten
n z kdor le količkaj trezno sodi, ta bode vedel nje-
pouč zasluge ceniti, vedel pa tudi bode, da izlivajo
pouč novani listi le po tistem svojo brluzgo, kdor se
omit e vklanjaati njihovemu za ljudstvu tako škodljivi
z cel nu uplivu.

Hvaležni nekdanjoi učenci.
Spodnja Poljskava. Dopisunci „Slov. Gospodarja“
Domovinc“ žalujejo in močno tarnajo in kričijo,
ni bil 23. p. m. izvoljen po njihovi volji občinski
or in župan. Posebno jih pika in njim smrdi, da
a p izvolili pridnega obrtnika A. Sagadina. Ti peto-
ka imeli bi pač radi sebi enake v odboru, hoteli
dv odbor dobiti pristaše „Gospodarja“ in „Doma.“
si s Poljskava je pokazala da noče dalje tavati v
vo ji, ona je pokazala, da je že dan. Naprednjaki.

Sv. Trojica v Sl. gor. Dolgo časa čakali so naši
abikalci, da bi se vršile občinske volitve. Največ pri-
kraeval si je naš nam zelo priljubljeni P. Berard,
eri je skoraj vsako hišo zaradi volitve obiskal. Na
dvečer te volitve bilo je v njegovi izbi zelo ve-
zeg kajti računali so že na gotovo zmago. Pa glej!
rod pod „Saperment Miha“ dobil je drugi dan le
jihe lasa. Mihecu se je že sanjalo, da bo on postal
om rgermeister.“ Sicer so mu gospod župnik, kate-
nsl in podobar na pomoč prišli, pa vse nič ni po-
galo. Gospodu katehetu se je že v začetku pone-
stv ilo zaradi volilne komisije. Šlišali smo, da name-
lsk ajo P. Berard za nove črevlje pobirati, ker so si
ze ob času volitve vse šolne raztrgali. Žalostno, ker

bilo je vendar vse zastoj. Za prihodnjič en par
meric več sveče.

Sv. Vid v podjunske dolini na Koroškem. Ker
marsikateri bralec in prijatelj vrlega „Štajerca“ od
našega kraja še ni kaj slišal, naj danes s stem izve
nekatero reči tudi od nas. Poročati hočemo najprvič
o volitvah v državni zbor, katere so se nedavno
vršile pri nas na Koroškem. Sicer je ta stvar že malo
zastarela, ker pa koroški klerikalni list „Mir“ še
zmira o teh volitvah piše in se o naprednjaških
naših volilcih laže, je treba, da bralci „Štajerca“ o
tem izvejo resnico. V številko z dne 2. nov. t. l.
piše imenovani koroški farški list v nekem dopisu
iz Žitarevasi, da je naša (napredna) stranka vse sto-
rila v prid zmage in da je zmago dosegla le vsled
velike svoje agitacije. No, morebiti misli dopisun iz
Žitarevasi, da sme le farška stranka agitirati?? In
zares, kako so naši klerikalni „gospodje“ agitirali
proti našemu kandidatu, obče spoštovanemu gospodu
Seifrizu, to je presegalo že vse meje poštenosti. Tako
je na primer v naši fari agitiral mladi naš kaplan
sedajni provizor Skodej proti g. Seifrizu, da že ni
bilo več lepo in spodobno. Ta mladi gospodek in še
nezreli politik, ki še ni dolgo pri nas, je letal od
hiše do hiše in je hujskal ljudi proti g. Seifrizu. Je
li to naslednik Tistega, ki je rekel, da bi se morali
vsi ljudje med seboj ljubiti, je li to pravi Kristusov
učenec? Gospod provizor, zakaj se vtičeš v naše ko-
roške razmere, katerih sploh še ne poznaš, ker si še
pre mlad in ker si prišel k nam iz druge dežele? Če
ti naše razmere ne ugajajo, pa idi nazaj od koder
si prišel! Gotovo si porabil pri tvoji strastni agita-
ciji par podplatov! Ali jih ni škoda? No, in na
slednje pa pišejo klerikalni farizeji, kakor, da bi bila
agitirala le napredna stranka, sami pa, da bi bili se-
deli doma za pečjo. Seveda nam je znano zakaj so
se potezovali farški gospodje toliko za svojega org-
larskega mojstra, gotovo bi jim bil ta, ako bi bil iz-
voljen ves trud poplačal, gotovo se petezoval le za
duhovne in njegov najprvi predlog v zbornici bi bil
zvišanje plače duhovnikov, Ta pa ni in ni potrebna!
Zares je, da znabiti ta ali drugi gospod iz farovža
nima zelo visokih dohodkov, a res pa je tudi, da
skoraj vsaki župnik zapusti lepo premoženje. Tako
je zapustil na pr. naš pred kratkim umrli župnik
Lassnig prav lepo premoženje. Dragi bralci „Štajerca“,
gotovo ste radovedni, kdo je to premoženje podedo-
val? Vso premoženje župnikovo je podedovala žup-
nikova kuharica. Mi ji tega nikakor ne zavidamo,
privoščimo jej to najbrž prav dobro — „zasluženo“
doto ali erbijo, toda ne moremo drugače, da ne bi
povedali, kako je postopala kuharica, oziroma župnik
napram sorodnikom župnika. Župnik ima več bratov
in sester. Med temi so nekateri, ki živè v prav sla-
bih razmerah in bi bilo jako potrebno, ako se bi
bilo tudi na njih zmislilo. Ena župnikova sestra je
„oferca“ in ima 8 živih, neodraslih otrok. In vendar
se je župnik prej spomnil na svojo kuharico, kakor
pa na svojo lastno sestro in njene otroke. In tako
se godi skoraj povsodi, kjer umerje kak duhovnik.

Imenovani vrli naš provizor pa seveda sovraži tudi iz cele duše vse, kar je nemškega. Gospod provizor, kaj pa bi bilo postalo iz tebe, ako se ne bi bil naučil svoj čas nemščine? Zakaj pa si si poiskal ti boljši kruh? Nam ubogim kmetom in našim otrokom pa zabranjuješ nemščino? Seve ti nimaš otrok in jih po cerkvenih odredb ne smeš imeti in zavoljo tega misliš, da smeš hujskati proti nemščini koliko se ti poljubi. Toda, pomisliti moraš, da je nam potrebno skrbeti za naše otroke, da moramo mi na to paziti, da se bode naučila naša deca tudi še drugega deželnega jezika, jezika, ki ga bode svoj čas potrebovala v življenju, kakor vsakdanji kruh! — Če pride kdo k našemu provizorju s kakim nemškim pismom ali računom, postane ta gospod razburjen in vendar vemo, da se provizor prav rad poslužuje včasih sam nemškega jezika. Ko je župnik umrl, naročil je provizor kot tedajni kaplan celo 10 sodčkov pive in to v nemškem jeziku. Zakaj pa je tukaj bila „ta presneta nemška špraha“ dobra? — Ker ravno omenimo pivo, naj še nam bode dovoljeno nekaj pripomniti. Farška cunja „Mir“ je v številki z dne 2. novembra iz Žitarevasi pisala tudi, da je neki kmet blizu Šent Vida pustil streljati, ko je izvedel, da je g. Seifríz izvoljen državnozbornim poslancem. Pisalo je imenovani farško glasilo, da je g. Seifríz temu kmetu dal za to sodček piva in da se je v hiši dotičnega kmeta plesalo tako, kakor so Izraelci plesali svoj čas okoli zlatega teleta. Smrdljivi farški list na to psuje kmeta in ga imenuje, da je bil on sam tisto tele. Nesramni lažnjivci, se svojo nesramno pisarijo vred! Resnici na ljubo povemo le to, da je dotični kmet zares pustil streljati iz veselja, da je izvoljen gospod Seifríz, da pa nikdar in nigdar ni dobil ničesar za to. Kar pa se psovke tele tiče, katero je vrgel brezobzirno farški list kmetu poštenjaku v obraz, naj vedo še druge dežele, da imamo na Koroškem zares telet in sicer krščenih dovolj, ta pa so vsi tisti, ki se dajo mlademu, neizkušenemu kaplančku voditi za nos, nadalje tisti, ki nočejo sprevideti, da cela koroška prvaška in farška druhal skrbi le za lasten svoj nikdar dovolj polni žep, da je nedosežno delavna v iskoriščevanju našega že itak ubogega ljudstva. — Da še poročam nadalje o pivo vedite dragi bralci, da se ga je zares za časa naših zadnjih volitev na Koroškem dovolj popilo, toda ne od naprednjakov, temveč od klerikalcev. Tako n. pr. v Šent Vidu in sicer saj vemo na čegav račun. Ko je zmanjkalo pive šel je neki strasten pristaš klerikalne stranke svojega navdušenja celo v gnojnico hladit, drugi pa je obležal sredi sobe kot pristen, klerikalen gost. — Naj se konečno omenimo, kako se je godilo našemu provizorju v Pokrčah vasi blizu Grabšlanja pri shodu, prirejenem od koroške kmetske zveze pred volitvami. Doma na prižnici je rekel ta gospod, da mora iti k inštalaciji tamošnjega župnika. Seveda pa je moral obiskati tudi omenjeni shod, na katerim se je pa obnašal prav značilno. Celó nek župnik je odkrito grajal to njegovo obnašanje. Trdi se celo, da so prišle neke

tuje roke v prav toplo dotiko z ušesi tega vzorne Kristusovega duhovnika. Lep izged!? Še nekaj, bomo spoznali, kake manire se je ta gospod naučil v šolah. Po nekem krstu je rekel v gostilnavroči babici (hebami) ki je bila iz Mohlič, ki so kmetje večinoma naprednjaki, doma: „No, mohlički krafl!“ Gospodek, mi te svarimo, da tacega ne izustiš več, drugače te zgrabi kaka pošeta mohlička roka še bolj temeljito za učesa, kakor je to zgodilo v Pokrčah in ti pokaže, da tudi „žegnanim“ ustam farškega hujskača devolje zmerjati napredno mislečih kmetov. Za danes hočem skleniti, obljubimo pa, da bomo od sihmal brezobzirno poročali vsako lumparijo, katero bodejo poročili v naši bližnji okolici naši klerikalčki.

Šentvidemski naprednjaki.

Spodnještajerske novice.

Župnik Kunci — postaja mehek. Našim bralcem dobro znani župnik Kunci od Sv. Jurija ob Ščavnici pisal je nekemu ptujskemu gospodu pismo, prosil ga, naj bi ta upljal na naše uredništvo, da ne priobčevali več dopisov o njegovi osebi, češ, dotični dopise o njem pošilja neki mežnar od Sv. Jurija to iz golj. sovražtva, izvirajočega iz tega ker se morala dotičnemu mežnarju svoj čas služba odpovedati. Kunci, o ti nedolžna duša ti, vedi, da na mežnar nigdar ni poslal nikakega dopisa in mi svetujemo, da pustiš dotičnika čisto pri miru, k bodeš drugače obremenil zopet svojo vest in sicer tem, da bodeš pustil občutiti svoje preganjanje sovražtvo popolnoma nedolžnemu človeku. Nadalje svetujemo upljavaj ti na svoje farane in sicer tak da jim ne bode treba o tebi kaj slabega poročati. Postani zopet pravi Kristusov duhovnik, ne hujsk in ne ščuvaj proti tistim faranom, ki so druge mišljenja, kakor si ti in — Bosna bo mirna! Bo prepričan Kunci, da bi mi mnogo rajši poročali tebi le dobre vesti in da smo priobčili vse dopise tebi le zavoljo tega, ker še nikakor nismo zgubili upanja, da se konečno vrneš v prid svojim faranom zopet na pravo pot! Tvoje dotično pismo nam kaže da še se ti nikakor in zatrló popolno čustvo dobro, da še gojiš v srcu pošteno mišljenje! Ne ubogaj svoje srce in ni se ti bati, da bi te pekla vest, vsi tvoji farani te bodo čislali, čislalo te na uredništvo, ki bo ponosno na to, da je pomagalo spraviti zopet nazaj v naročje naše svete cerkve duhovnika, ki je bil zabredel le zaabiti vsled tujega vpliva na kriva pota!

Utopljenec. Dne 27. p. m. je našel neki brodnik v Brežicah ko je izkal drva, utopljenca v Savi. Utopljenec je ležal najbrž že delj časa v vodi, ki je truplo bilo že skoraj popolnoma strohnelo. Okoli pasa imel je privezan jermen in so slutiti, da je najbrž pri kopanju utonil. Do sedaj še se ni zamožgnati kdo da je.

Sv. Anton v Siov. gor. Joj, joj, kaj bode, sv. Antonu je vojska. Kaplan Lašpohar strela